

V uměleckém světě je vše krásně zvláštní

Být introvert a pracovat v divadle, kde je komunikace základ, je pro mě velké překročení mojí komfortní zóny, říká teprve čtyřicetiletá inspicientka Horáckého divadla Simona Škrdlová.

■ Veronika Dawidowicz

Kdo je to vlastně inspicientka?

Za sebe bych řekla, že tu pozici vnímám jako takovou pravou ruku režiséra.

V generálovém týdnu se inspicientovi předává celá hra, která se zkouší. Od té chvíle má celé představení na starosti právě inspicient. Takže je to opravdu důležitý člověk.

O co všechno se stará inspicient, když „dostane“ novou hru?

O všechno. (smích) Komunikuje s režisérem, herci, osvětlovači, technikou, oblékačkami, vláskářkami... Je to taková spojka mezi všemi možnými pozicemi v divadle. Spouští představení, ovládá točnu, volá herce na scénu. Prostě má pod palcem celou hru.

Co musíte dělat před tím, než představení začne?

Musím si zkontrolovat scénu, rekvizity, dostatečně dopředu zjistit, zda jsou přítomni všichni herci a vlastně každý, kdo se na hře podílí.

Takže i takové kulisy nebo kostýmy musíte kontrolovat?

Určitě. Jelikož inspicient musí chodit na každou zkoušku, tak musí mít přehled o všem.

U kulisy je důležitá především bezpečnost. Na některé se opravdu leze například dva metry vysoko, takže zajistit stabilitu, zkontrolovat, zda někde nevyčuhuje nějaký šroubek a všechno je, jak má být.

Táhlo vás to vždycky k divadlu?

Když jsem byla na základce, chodila jsem do divadelního kroužku. To byl asi takový můj začátek. A divadlo jsem měla vždycky ráda. Nikdy by mě ale nenapadlo, že tam budu pracovat. Vystudovala jsem cestovní ruch.

Jaké vlastně byly vaše začátky, když jste před třemi lety začala pracovat jako inspicientka?

Začátky byly těžké a byla to obrovská zodpovědnost. Hlavní bylo se do toho nějak dostat. Nikdy jsem se v takovém prostředí nepohybovala a musela jsem si na všechno zvykat. V uměleckém světě je všechno takové krásně zvláštní. Musí vás to divadlo chytout a musíte to mít rád. Jak tam není láska, tak to nejde dělat. Určitě ne dlouhodobě.

Co pro vás bylo v začátcích nejtěžší?

Komunikace se všemi. V tom překračuji nějakou svou komfortní zónu introverta. Což v tom divadle není úplně vhodná povaha. (smích)

Jaké to bylo, když jste jako „mladá holka“ najednou měla komunikovat s herci, kteří jsou v HDJ stálicemi?

Do toho jsem se dostávala nějakou dobu. Prostě dovolit si zavolat třeba na Pepu Kunderu: „Už si tam měl být.“ (smích) Vždyť já se na něj chodila do divadla dívat, když jsem byla na základce.

Je ale důležité si vybudovat k těm lidem nějaký vztah a nastavit si komunikace, aby to bylo fajn pro všechny strany.

Vzpomenete si na vaši první hru, kterou jste měla jako inspicientka na starosti?

Velmi dobře. Bylo to *Utrpení mladého Werthera* s výborným režisérem Kubou Čermákem. A ta hra - to byla láska na první pohled. Přišla jsem na zkoušku, viděla jsem to, na konci jsem se rozběhla a zamilovala jsem si to. Navíc tam byl opravdu skvělý kolektiv. A Werther je moje láska dodnes, už má přes čtyřicet repríz.

INSPICIENTKA Simona Škrdlová těsně před zahájením 85. sezóny Horáckého divadla, která odstartovala představením *Hrozny hněvu*, kde Simona opět figurovala jako inspicie. Foto: Veronika Dawidowicz

Kdy jsou v divadle ty nejvypjatější situace?

Jednoznačně generálové týdny, kdy všechno finišuje, všichni jsou nervózní, obvykle se nestihá a je tam takový ten přirozený stres. Třeba v *Šepotech a výkřících* nám po veřejné generálce vyškrtali několik stran textu, takže najednou vše jinak. (smích)

Jak zvládáte stresové situace?

Docela těžko. Jsem pohotový člověk a umím rychle řešit situace, ale když mi někdo den předem cokoliv změní, tak mě to zrovna neuklidní.

Máte nějaký rituál nebo způsob, jakým stres před představením zaháníte?

Vezmu si sluchátka s oblíbenou hudbou, dojdu na scénu a kontrolovuji, jestli je vše, jak má. V hlavě si řeknu, co je potřeba udělat, aby mě nic nepřekvapilo.

Potřebuji takovou svou chvilku, tady se opět projevuje to moje introvertní já, než tam začnu se všemi všechno řešit.

Nastala chvíle, kdy jste si řekla, že to nedáváte a že byste nejradši odešla?

Byla jedna taková, když jsme u naší nejtěžší a zároveň oceňované inscenace *Šepotů a výkřiků* několik hodin v kuse řešili světla, zvuk, tak jsme se pak už spolu nedokázali ani pomalu bavit. Ale přišla premiéra a všechno opadlo. Po vydařené premiéře ze všech ten stres spadne a jsou šťastní a zase se máme rádi. Je takovým nepsaným pravidlem, že

když se pokazí generálka, premiéra se pak skvěle vydaří. (smích)

Nezevšedněla vám ta práce?

Rozhodně ne. Pořád po vás někdo něco chce, jiné rekvizity, nové hry, pořád se něco děje.

Jaká hra je vaše srdcovka? Na co byste pozvala čtenáře?

Tak za mě samozřejmě na Werthera, to je jasné. Pak další krásné představení na Malé scéně je *Oblomov*. A pak jednoznačně novinky, jako jsou *Hrozny hněvu*, které mám jako inspicie na starosti a bylo to skvělé zkoušení nebo *Faust*. To jsou ty těžší kousky.

Pak jsou tam ty odlehčené, na zasmání, jako je *Dukla*, *Nikdy jsem nebyla tak šťastná*, jako když jsem *utrácela* nebo *Limonádový Joe*. Troufnu si říct, že v téhle sezóně si tam opravdu každý najde to svoje.

Co vás na vaší práci baví nejvíce?

Asi to, že překonávám sama sebe. Někam mě to posouvá a i osobnostně se rozvíjím.

Chodíte do divadla?

Co pracuji v divadle, tak se mi moc nedaří do něj chodit. (smích)

Ale chodím k nám na každou premiéru. To si nikdy nenechám ujít.

A asi půl roku zpět jsem byla na derniéře *Bídníků* v Huse na provázku, kde hrál jeden z našich externích kolegů, který hrál v HDJ v *Kulovém blesku* a *Paní Bovaryové*.